

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 259. Videns autem Centurio, quod factum fuerat, glorificavit Deum. v.
47.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

potentiæ obstitam: Ego enim solus obistere ei possum, illius de me ipsa bonæ ac sanctæ voluntati. Ergo te solum times? cum vero nihil est tibi contulius quam ut te ipsi totum tradas, & hostem, à quo tibi metuis potentissimo ac fidelissimo Domino custodiendum credas. Dic igitur: *Pater manus tuas commendo spiritum meum*, tene illum ne illo mihi obstit illius vis, sicut infans sibi obest gladio, stultus tormento, custodi eum, ne fugiat à te, qui nunc ab inimicis ad te confugit.

Eta Domine Iesu, sine delictorum nostrorum respectu, non secus atque ipse animam tuam gloriosam Patri cœlesti commendabas, ita tibi placeat animas nostras vitiosas, & peccati sordibus inquinatas eidem offerre & commendare, ut sanguine tuo pretioso emundatas non ad dexteram suam tecum collocare dignetur, sed saltem ponere supra scabellum pedum suorum.

§. 258. *Et hac dicens expiravit. v. 46.*

Cum diuinum verbum videret cursus sui finem adesse atque obedientiam se Patri iam compleuisse, proposuit sibi iter suum laboriosum tandem concludere, vitæque suæ ærumnosæ finem imponere, ideo vinculum ac unionem, quæ corpus inter ac animam erant dissoluit, sine omni tamen diuinæ personæ separatione vel à corpore vel ab anima sua. Quamobrem clarum validumque clamorem edidit, illoque suam agoniam terminavit, humanæque redemptioni finem impotuit, cum inclinatione capitis, & sui spiritus redditione in manus eius cui eum commendaauerat. Itaque conuulsi sunt oculi eius, flauescere ac nigrescere vultus, corpus omnino cepit frigore obrigescere & deformata coma, cruor concrefcere cor non amplius micare, & arteriæ tanquam fracto organo ab harmonia suæ musica desistere.

O Anima mea. O Cor meum anne tibi volupe est remanere etiam nunc in hac vita siquidem dator vitæ est mortuus! O mitissime ac dilectissime Domine Iesu, propter mortem, quam mei causa sustinisti; immensosque dolores mei causa exhaustos, rogo te quod cum dignus aut paratus non sim reuellere spiritum meum ex corpore tecum, nihilominus tamen grauissima mea peccata ex anima mea reuellantur atque ad compensationem pœnarum mearum tu eadem in tuorum meritorum & satisfactionis mari demergas. Etenim Pater tuus unicam acceptabit guttam potius tui sanguinis, quàm pœnas meas, quas mille annis igne purgante sum expensurus.

§. 259. *Videns autem Centurio, quod factum fuerat, glorificauit Deum. v. 47.*

Quis fuit hic Centurio? vnanimi Pp. sententia dicitur fuisse ille quidem, qui lancea latus Domini aperuit, & hac ex occasione quod cum mor-

neris Centurionis esset, ne viuis crucifixus deponeretur de cruce, ad ipsum pertinebat experimentum facere, an iam obiisset, in quo nihil piaculi admittere putabat: vocabatur autē hic Centurio Longinus 100. militum Capitaneus qui vero mores vitam & mortem huius Longini nosse desiderauerit, ea ex insigni historiographo Petro de Natalibus mutuaui legere non pigeat.

Sed vnde tam subita cognitio & certitudo veritatis Dei in homine Ethnico, in homine militari, in homine nesciente vnum Deum, sed cultore variorum Deorum? Vide iam tum virtutem sanguinis Christi caligabat oculis mentis iste Longinus imo cæcus erat, aspersus est super illum sanguis Christi, & ecce vidit, immundus erat & ecce aqua de Latere Christi effluens eum mundauit. hac aqua lotus fuit, hoc sanguine tinctus Centurio. nam cum ex officio nollet vt frangerentur crura Christi mortui, & ipse, ad probam, transfigeret latus in cruce pendentis, effluxit sanguis & aqua ē Christi latere & per lanceam eius ad manus Centurionis primum peruenit & primus illius vim perleuit. Deus meus semper hac aqua ablue, hoc sanguine tuo conforta me imo inebria me.

§. 260. Dicens: vere hic homo iustus erat. v. 47.

Quid Centurio iste senserit, & dixerit audimus obiter ista legentes, profundius autē capimus verba eius pensitantes, quomodo pensitabimus? dico, per quendam orandi modum, quem S. Ignatius Fundator Societ. Iesu tradidit, dicens: vt in singulis alicuius sacri textus verbis hæreamus per aliquam morā temporis donec aliquis sensus animo occurrat, Faciamus hoc. Vere, ait Centurio, q d. cæterorum hominum multi iusti esse videntur, vt & meus Præles Pilatus lauans manus coram populo, & alij innumeri sese à delictis excusantes, sed specie rebus, iste autē crucifixus verè talis erat, quia cæteri homines talia patiēdo non tamen sic mori solent. Imò, qui talia nō patiuntur, sed in lectulo suo molli, inter amicorum solatia moriuntur, tamen tam iuste ac sancte mori solent, quis enim morientium apud nos orauit per persequentibus se Deum? quis in manus Dei spiritum suum commendare solet? Augustus Cæsar amicos, assidentes lectulo mortis suæ, monebat, vt sibi peracta scena vitæ plauderent, & cortinam reduxit obiitque, non sic iste homo fecit, qui dixit in manus tuas Pater, commendo spiritum meum. Primus, qui hoc fecit. *Hic Homo*: Cæteri homines sunt vulgares, iste fuit singularis, & talis vt per excellentiam possit dici Homo, cæteri comparatione eius, magis pecudes vel bestię. quomodo enim agunt alij homines? cum patiuntur, indignantur, mordent, fraudent, lacerant, hoc & bestię faciunt. Iste homo, cum patiebatur,

non